

Arrest

nr. 162 382 van 18 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr.147 784 van 15 juni 2015

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : [...]

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 28(3) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Somalië verklaart te zijn, vroeg op 30.04.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Hij legde aan aanbevelingsbrief van 10.01.2012 voor van zijn vorige werkgever. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 14.04.2015 werden geregistreerd te Taranto (Italië) en dit vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene werd gehoord op 08.05.2015 en verklaarde dat hij Somalië op 14.02.2015 op illegale wijze zou verlaten hebben en met de auto naar Ethiopië zou gereisd zijn. Betrokkene zou op 16.02.2015 in Ethiopië zijn aangekomen en zou twee dagen richting Soedan zijn vertrokken, waar hij op 28.02.2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene zou op 10.03.2015 Soedan verlaten hebben en naar Libië gereisd zijn. Op 11.04.2015 zou hij met de boot Libië verlaten hebben en naar Italië vertrokken zijn, waar hij op 14.04.2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene zou na zijn aankomst in Taranto (Italië) twee dagen in een basketstadion hebben verbleven. Betrokkene zou van daaruit meegenomen zijn door de smokkelaar en zou nog tot 28.04.2015 in Italië op voor hem onbekende plaatsen hebben verbleven. Op 28.04.2015 zou hij Italië verlaten hebben en zou hij naar België gekomen zijn, waar hij naar eigen zeggen op 29.04.2015 zou zijn aangekomen.

De betrokkene was op 08.05.2015 het voorwerp van een beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5 §1 van de wet van 15.12.1980.

Op 08.05.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Gezien de betrokkene het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 een spoedig antwoord gevraagd. Artikel 28(3) van Verordening 604/2013 stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor terugname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28(3) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat er geen specifieke reden was en in België werd afgezet door de smokkelaar. Betrokkene stelde geen financiële middelen te hebben om verder te reizen en daarom verplicht was in België asiel te vragen. De betrokkene uitte tijdens zijn gehoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties en stelde dat "als er geen andere mogelijkheid is" en hij verplicht wordt, hij wel wil terugkeren naar Italië. Hij merkte wel op dat hij het zou fijn vinden als zijn asielaanvraag in België zou behandeld worden en hier zou erkend worden.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere

persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn

voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds werd aangehaald uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties, stelde hij dat hij wel wil terugkeren naar Italië "als er geen andere mogelijkheid is" en verplicht wordt. In het geval van de betrokkene wijzen we erop dat de betrokkene niet aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen bij de bevoegde Italiaanse instanties. In geval dat de betrokkene kenbaar maakte dat hij geen asiel wilde vragen in Italië kunnen de Italiaanse instanties niet euvel worden geduid dat hem geen aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden bijstand werd geboden.

Verder merken we op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een volgens zijn verklaringen in 1992 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor van 08.05.2015 in goede gezondheid te verkeren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van extreme kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn.

Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie, maar tonen eveneens aan dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM, 21.01.2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 25, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië

het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 28(3) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

1.2. De tenuitvoerlegging van deze beslissing werd geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 147 784 van 15 juni 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Enig middel - schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M.; schending van het beginsel van behoor bestuur, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 3.2 la. 2 en 3 artikel 17,1 van de Dublin III EU Verordening van 26 juni 2013;

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat in Italië de opvang van Dublin terugkeerders in alle gevallen verzekerd is en dat verzoeker dus niet heeft te vrezen een situatie te moeten ondergaan die in strijd zou zijn met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M.;

Terwijl dat het - sinds enige jaren en thans op zeer acute wijze - algemeen gekend is dat (vooral het zuiden van) Italië overstelpt wordt met asielzoekers komende – al of niet via de boot van Noord - Afrika maar ook van Turkije en Griekenland;

Dat heden met regelmaat in het nieuws kan vernomen worden dat Italië ermee dreigt de grenzen in het zuiden van het land open te stellen voor migranten komende van Afrika en midden Azië omwille van het uitblijven van de hulp van de rest van Europa;

Dat indertijd het project “Mare Nostrum” dat de EU in het leven werd geroepen om de immigratiestromen in goede banen te leiden volledig dreigt te mislukken en eerder wordt aangewend om de asielstroom af te weren van de EU grenzen; dat dit project, zoals geweten, moest worden opgegeven door Italië wegens een (bewust?) gebrek aan financiering en medewerking van de andere EU lidstaten;

Dat maandelijks Italië een begroting van 9.000.0000€ moest ophoesten om de asielstroom te kunnen opvangen; dat zij hierin niet slaagt en zij ook niet de middelen daarvoor willen aanwenden;
Dat Italië sinds geruime tijd overspoeld wordt met terugname aanvragen op grond van de Dublin III EU Verordening;

« L'unité Italienne de Dublin est submergée par les requêtes de reprise. La délégation a appris par la questura de Rome que bien des cas de reprise portent sur des personnes vulnérables pour lesquelles l'unité de Dublin reçoit des indications sur les traitements médicaux, le soutien médicamenteux ou psychiatrique dont elles ont besoin. Elle n'a de loin pas assez de ressources pour s'occuper de ces cas. La préfecture de Rome a déclaré à la délégation qu'elle apprécierait fort que d'autres pays européens ne renvoient pas des personnes vulnérables en Italie. »

Dat het al geruime tijd gekend is dat er geen voldoende en adequate opvang is voor asielzoekers die onder toepassing van de Dublin III Verordening terugkeren naar Italië:

Dat deze toestand reeds werd aangekaart door het Swiss Refugee Council in zijn verslag van 10 oktober 2013 "Italy: Reception Conditions Current situation of asylum seekers and recognised refugees, in particular Dublin returnees waarin het volgende wordt uiteengezet omtrent de Dublin transfers naar Italië:

"The Swiss Refugee Council, Member of ECRE, has released a report, outlining its deep concern about the reception of asylum seekers and recognised refugees, including those granted status based on humanitarian grounds, who are sent back to Italy. Recognised refugees are no longer granted access to accommodation centres, social assistance or other assistance, as they are able to work and thus considered self-sufficient. However, the situation on the ground shows that in reality they – in particular women and families with children – often end up homeless, vulnerable or unable to provide for their basic needs. They encounter obstacles in accessing the labour market and Italy's weak social assistance system, with long waiting periods, often leaves them without a social net.

In terms of the reception of asylum seekers upon their return, those who have already benefited from Italy's reception system no longer have a right to be accommodated in one of Italy's reception centres, unless places are available. As the lack of sufficient reception places is a major problem in Italy, in practice many asylum seekers cannot access these vital services. Due to the increasing number of asylum seekers, an ERF funded project, providing an additional 220 temporary accommodation places to Dublin asylum seekers, which is, however, not available to recognised refugees.

The Swiss Refugee Council stressed that the catastrophe in Lampedusa has illustrated that there is an urgent need for solidarity among EU Member States and Switzerland, as well as the need for Switzerland to put an immediate end to transfers of persons where they would face homelessness in that country without perspective of self-sufficiency.

The Swiss Refugee Council reported that 83.9% of Dublin transfers to Italy – including both asylum seekers and recognised refugees – are issued by Switzerland, making up a total of 3,000 persons out of 3,551 persons. »

Dat het AIDA rapport van April 2014 bevestigt dat "the main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the reception system, which is, however, a problem for all asylum seekers;" (p. 25 voorlaatste alinea)

Dat dus sinds geruime moet blijken dat ondanks de inspanningen die (sinds 2011 !!) onder de vorm van "enkele initiatieven" zouden zijn verwezenlijkt, de AIDA rapporten tot op heden stellen dat de situatie, in het bijzonder wat de opvang van asielzoekers betreft, in Italië thans nog problematisch is en blijft en vooral ook politiek zeer gevoelig;

Dat het hoe dan ook vaststaat de situatie twee jaar later - in 2013 cfr rapport Swiss Refugee Council – er niet echt op is verbeterd

Dat het AIDA rapport van april 2014 op p. 26, 2de alinea al bevestigde: For sure, problems arise concerning the reception system in Italy. As CIR emphasized in its "Dubliners Project reports", Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure.⁶⁰ For the beneficiaries of international protection or of humanitarian status, the possibility to be accommodated in SPRAR centres exists, but the number of places is limited. In addition, if these persons have already been accommodated in one of these centres they cannot be housed there again. Dat het AIDA rapport van april 2014 op p. 26 verder nog waarschuwde: "These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior. Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories). Nevertheless, the problem remains that the

capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe. Generally speaking these projects have a one-year duration. (...)” (...)

Dat deze situatie reeds werd aangeklaagd door meerdere al of niet recente internationale rapporten zoals: - Het verslag van Asilo in Europa, getiteld "The future of the Italian reception system. Interview with the Director of te Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniels Di Capua", van 7 maart 2014; - Verslag van OSAR, getiteld "Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees" van oktober 2013. - Een mededeling van UNHCR op 11 april 2014; - Een persmededeling van de Verenigde Naties van 11 juni 2014; - Een mededeling van UNHCR op 8 juli 2014; - Een resolutie van de Raad van Europa van 26 juni 2014 die het structureel karakter van het opvangprobleem beklemtoont.

Zeer recente artikelen onderstrepen nog de ernst van de problematiek :

1. Op 16 april 2015, geeft Swiss Info de volgende informatie weer:

« Les réfugiés "dorment par terre sous des tentes. Ils arrivent morts de fatigue et sont traumatisés", raconte Giuseppe Princi de l'association "Nuova Solidarieta", dont le siège a été réquisitionné pour accueillir les migrants malades à Salice, en périphérie de Reggio Calabria. "Cette situation n'est plus tenable. D'autres vont arriver mais nous ne sommes absolument pas prêts", assure-t-il. »

2. Op 14 april 2015 meldt de RTBF dat de opvangcentra vol zijn

« Alors que les structures d'hébergement des demandeurs d'asile, qu'elles soient pérennes ou établies en urgence, accueillent déjà plus de 80.000 personnes, près de 8.000 migrants sont arrivés en Italie depuis le début du mois. » [1http://www.rtb.be/info/monde/detail_la-nouvelle-vague-d-arrivee-de-migrants-fait-monter-la-tension-en-italie?id=8956032](http://www.rtb.be/info/monde/detail_la-nouvelle-vague-d-arrivee-de-migrants-fait-monter-la-tension-en-italie?id=8956032).

3. Op 19 april 2015 stelt het weekbad « L'express » dat :

« Alors que Rome demande de l'aide aux autres pays européens, le commissaire européen chargé des Migrations a avancé l'idée d'une réforme de la convention de Dublin. Celle-ci stipule qu'un migrant ne peut faire de demande d'asile que dans le pays par lequel il est entré en Europe. Près de 14 millions d'euros ont été dégagés pour aider l'Italie à accueillir les milliers de migrants débarqués sur son sol, selon Libération, mais cet apport est loin de suffire à alléger le fardeau qui pèse sur les épaules des Italiens. » http://www.lexpress.fr/actualite/monde/europe/nauffrage-de-migrants-en-mediterranee-l-italie-aux-avant-postes_1672773.htm#

4. Euronews verklaart op 18 april 2015 dat de opvangcentra volzet zijn en dat Italië geen migranten meer kan opvangen:

« D'où une pression accrue pour les centres d'accueil. "Pour le moment, les centres d'accueil sur notre territoire – mais la situation est la même au niveau national – sont presque complets, indiquait Daniel Albanese de l'organisation catholique Caritas à Biella. Et donc ces nouvelles arrivées, ces nouvelles vagues qui ont été enregistrées après Pâques sont en train de tester les limites du système tout entier » <http://fr.euronews.com/2015/04/18/italie-les-vagues-de-migrants-testent-les-limites-du-systeme-d-accueil/>

5. Op 2 april 2015 roept Anne Brasseur, Voorzitter van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, de lidstaten op om Italië te steunen: tijdens haar bezoek aan Italië aan Sicilië had Mevrouw Brasseur veel aandacht voor de migrantenkwestie:

« L'Italie doit faire face à des difficultés particulières car elle est en première ligne pour accueillir les flux mixtes de migrants irréguliers, de réfugiés et de demandeurs d'asile », a-t-elle rappelé. « Des problèmes persistent, notamment des retards en matière d'enregistrement et de prise en charge des personnes qui arrivent par bateau sur les côtes italiennes, mais il est clair que l'Italie ne devrait pas avoir à gérer seule ces vagues successives de nouveaux arrivants. Il faut que les autres pays européens prennent aussi leur part de responsabilités ». A cet égard, la Présidente a souligné la nécessité de changer le système de Dublin, qui « est non seulement archaïque et incapable de relever les défis d'aujourd'hui, mais aussi injuste, à la fois pour les premiers pays auxquels les demandes d'asile sont adressées et pour les demandeurs d'asile » <http://www.assembly.coe.int/nw/xml/News/News-View-FR.asp?newsid=5512&lang=1&cat=15>

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had (of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Yc. Rusland, § .81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM.30oktober1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§293 en 388). De kernvraag in deze zaak is te weten of de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië zal belanden in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM ingevolge de inadequate opvangmogelijkheden aldaar. Verzoeker verwijst naar een aantal recente nieuwsartikelen, waarvan uittreksels worden weergegeven in het verzoekschrift alsook de relevante hyperlinks naar de websites, alsook naar verschillende algemene rapporten waarvan eveneens

uittreksels worden weergegeven en waarbij relevante hyperlinks naar de websteaks. Verzoeker verwijst naar artikel 39/2 § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de Raad gehouden is een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken te doen die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die van welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mensen aanzien van waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Uit deze uittreksels en websites blijkt dat sinds begin april 2015 de opvangcentra in Italië vol zitten als gevolg van een toegenomen instroom van vluchtelingen waardoor de grenzen van het Italiaanse opvangsysteem sterk op de proef worden gesteld. Tevens blijkt uit de persartikelen dat in de voorbije week alleen al 10.000den bootvluchtelingen letterlijk stranden in Italië. Er kan niet ontkend worden dat er op heden sprake is van een humanitaire crisis. In de bestreden beslissing wordt voor wat betreft een bespreking van de opvangsituatie in Italië verwezen naar een AIDA rapport van januari 2015 en wordt er als volgt gemotiveerd: "In het rapport over Italië (...) verder AIDA-rapport genoemd (...) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin Verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief: drie in Rome, drie in de provincie. Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en één in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders huisvesten. Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden." Dat de verwerende partij een eenzijdige en lezing hanteert van het AIDA rapport waarbij geen melding wordt gemaakt van alinea's 4 en 5 die volgen op pagina 31 van het AIDA rapport: "These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior. Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of 'the individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of time. Generally speaking these project have a one year duration." In tegenstelling tot wat verwerende partij laat uitschijnen in de motivering van de bestreden beslissing, blijkt uit dit rapport een zekere bezorgdheid over de slechte omstandigheden in de vele opvangcentra en over de capaciteit van deze centra. Dat dit ook kan worden gelezen op pagina's 53 (alinea's 6 en 7), 54 (laatste alinea), 55 (alinea 2), 59 (derde alinea), 62 (alinea 5) etc... van het AIDA rapport van januari 2015;

Vorige maand publiceerde de Europese Commissie een voorstel voor de beslissing van de Raad om voorlopige maatregelen vast te leggen op het vlak van internationale bescherming ten voordele van Griekenland en Italië

(cfr ECRE Weekly Legal Update van 29 mei 2015 die als volgt luidt:

"On 27 May 2015, the European Commission introduced their proposals for a mechanism to trigger the emergency response system under Article 78(3) of the Treaty on the Functioning of the European Union (TFEU), which provides a legal basis to deal with emergency situations at the external borders. The proposal to trigger Article 78(3) will include a temporary distribution scheme for persons in clear need of international protection in an attempt to ensure a fair and balanced participation across Member States. It is noted that Greece and Italy are currently confronted by exceptional migratory pressure that has put a strain on their capacity to process applications for international protection and to provide adequate reception conditions, and the objective of the proposal is to establish provisional measures in the area of international protection in order to allow these States to deal with the inflow of third country nationals in their territory in an effective manner. The measures foreseen contain a temporary derogation from Article 13(1) of Regulation 604/2013 (Dublin III Regulation), but the legal and procedural safeguards set out in this Regulation remain. With provisional measures foreseen to last 24 months, the proposal includes steps to relocate applicants for international protection who appear in clear need of international protection from Italy and Greece to other Member States. These receiving Member States will become responsible for examining the application of the person to be relocated. A numerical target was introduced by the proposal for the applicants to be relocated from Italy and Greece, 24 000 and 16 000 respectively, with distribution keys introduced to define the number of applicants to be relocated from Italy and Greece to other Member States. It has been proposed that the Decision will only be applicable in respect of those applicants that Italy or Greece would be responsible for under the Dublin III Regulation, and the relocation shall only be applied in respect of applicants belonging to nationalities for which the proportion of decisions granting international protection among decisions taken at first instance on applications for international protection is 75% or higher. Italian and Greek authorities are to be assisted in identifying such persons with the help of the European Asylum Support Office (EASO) in order to avoid the unnecessary relocation of applicants who will not be granted protection in the end and

have to be returned to their country of origin.”) Het is volkomen onbegrijpelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord rept over dit initiatief van de EU Commissie, dat in feite een uitvoering is van het plan Juncker, i.e. het invoeren van vooralsnog “vrijwillige” quota’s per lidstaat etc.... Dat verzoeker verwijst naar een artikel dat verscheen in de Italiaanse kwaliteitskrant La Repubblica dd. 14 juni 2015 getiteld: *Il premier va à l’attacco per un nuovo piano. Faccia à Faccia con Hollande e Cameron* – (vrij vertaald: *De Eerste Minister gaat in de aanval voor een nieuw werkvlak. Open en rechtstreeks gesprek met Hollande en Cameron.*) Dat Eerste Minister RENZI met duidelijke woorden lijkt te stellen dat het systeem van “vrijwillige” quota’s onbespreekbaar is want onhaalbaar en onvoldoende en dat de Dublin Verordening niet meer kan functioneren en de facto tijdelijk buiten werking werd gesteld.

Ten onrechte blijft verwerende partij beweren dat op pagina 25 van het AIDA rapport, meer bepaald alinea’s 3,4 en 5 wordt gesteld dat een Dublin-terugkeerder zonder probleem een asielaanvraag kan indienen in Italië; deze alinea’s betreffen eerder het zeer precaire bestaan van de kosteloze juridische bijstand in Italië voor de asielzoekers. In de bestreden beslissing wordt steunend op het AIDA rapport weliswaar gesteld dat verschillende initiatieven werden opgezet om Dublin-terugkeerders op te vangen, maar over de resultaten van die initiatieven in het algemeen, en over de gevolgen ervan specifiek voor de situatie van de verzoeker in het bijzonder, wordt niet gemotiveerd; In het bedoelde rapport wordt gesteld dat de capaciteit van de opvangcentra problematisch blijft en dit nog enige tijd zal blijven. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat dit AIDA rapport van januari 2015 dateert, en dus geen rekening houdt met de recente gebeurtenissen en de recent nog sterker verhoogde instroom in Italië van asielzoekers etc... Dat deze vaststelling ook relevant is voor de recente rapporten waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing nu deze rapporten reeds dateren van 2014 of 2013 en niet meer als actueel kunnen worden beschouwd. Dat een gelijkaardige bemerking wordt opgaat voor wat betreft de verwijzing naar de arresten Mohammed Hussein en A.M.E. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die dateren van respectievelijk 2 april 2012 en 13 januari 2015 en dus geen rekening houden met de huidige actuele situatie in Italië. Volgens de door de verzoekende partij geciteerde nieuwsbronnen heeft de nieuwe instroom in Italië in één week tijd 10.000 nieuwe vluchtelingen bereikt en hebben de Italiaanse overheden de Europese partners om hulp gevraagd ten einde de toestroom aan asielzoekers te kunnen bolwerken. Dat er niet kan worden ontkend dat Italië door de grote toestroom aan vluchtelingen een extra last op haar schouders krijgt. Dat het dan ook niet anders kan dat zulks een impact zal hebben op de huidige opvangstructuren in Italië. Uit het AIDA rapport van januari 2015, waarnaar verwerende partij verwijst, wat ook de meest recente bron is in de bestreden beslissing, en uit de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwsartikelen blijkt dat, ondanks de bijkomende maatregelen waarnaar de verwerende partij verwijst, de opvangcapaciteit in Italië beperkt is en dat deze beperkte opvangcapaciteit heden door een sterk verhoogde instroom aan vluchtelingen verder ernstig onder druk wordt gezet. Het feit dat het UNHCR nog niet heeft geadviseerd tegen overdrachten naar Italië doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Er dient te worden benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van

een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/90, *Jabari V. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. V. Georgie en Rusland*, par. 446). In dit opzicht volgt uit het TARAKHEL arrest van 4 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asiëldossiers waar een Dublin overdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij, minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie; In die zin kan dient van verwerende partij verwacht te worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben van de recente, verhoogde instroom in Italië sinds begin deze begin april en de bijkomende druk op het Italiaanse opvangsysteem en dat zij nauwgezet de gevolgen van deze recent verhoogde instroom op de opvangcapaciteit onderzoekt. Dit geldt des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er sprake is van een moeilijke situatie. Immers stelt de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing "Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van de moeilijke situatie". Voorts dient opnieuw te worden opgemerkt dat verwerende partij slechts een partiële lezing maakt van het AIDA rapport, wat het gebrek aan een nauwkeurig volledig onderzoek in het geval van de verzoekende partij alleen maar benadrukt. Dat verwerende partij bevestigt dat de Italiaanse autoriteiten niet uitdrukkelijk hebben ingestemd met de overname van verzoeker; dat er dus enkel maar sprake kan zijn van een fictieve stilzwijgende instemming Dat het ontbreken van een dergelijke uitdrukkelijke instemming, gelet op de huidige crisis in het geheel niet zeker is dat, zo deze instemming als een

garantie dient te worden aanzien voor een opvangplaats, deze garantie heden nog overeind blijft. Zoals reeds hoger aangegeven blijkt Italië te kampen met een gebrek aan opvangcapaciteit en gezien de massale toestroom van vluchtelingen is het niet duidelijk waar deze ondergebracht worden en of er nog wel voldoende opvangplaatsen gegarandeerd kunnen worden voor Dublin- terugkeerders zoals verzoeker; Dat er in casu niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op de humanitaire crisis veroorzaakt door de niet aflatende instroom van asielzoekers en economische migranten, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal kunnen bekomen. Eerdere rechtspraak heeft reeds bevestigd dat het feit dat verzoeker een alleenstaande man is, hier geen afbreuk aan doet.

In zijn arrest in de zaak *M.S.S. v. Griekenland en België* van 21 januari 2011 stelde het Hof in paragraaf 249: "The Court is of the opinion, however, that what is the issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (...) the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States(...); Dit standpunt wordt in latere rechtspraak van het EHRM bevestigd, met name in het arrest *Tarakhel v. Zwitserland* dd. 4 november 2014. In die optiek moet de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 EVRM en 4 HGREU dan ook worden beschouwd in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de toepassing van de EU-richtlijnen terzake. Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat verzoeker heden loopt om een situatie te moeten ondergaan die potentieel een schending uitmaakt van artikel 3 dient Uw Raad te oordelen dat het in casu gevoerde onderzoek niet kan volstaan. Dat het toch minstens zeer bedenkelijk is dat in de motivering van de bestreden beslissing verwerende partij deze alinea's geheel buiten beschouwing laat, hoewel de daarin verwoorde bevindingen wel degelijk de efficiënte en de beschikbaarheid van degelijke opvang voor asielzoekers/Dublinterugkeerders in sterke mate in vraag stelt, de enkele initiatieven ("some initiatives") om daar verbetering in te brengen ten spijt; Dat op grond van het AIDA rapport verwerende partij dus geenszins kan stellen dat er geen probleem bestaat inzake opvang van asielzoekers in Italië waarvan verzoeker het slachtoffer zou kunnen zijn; Dat integendeel verwerende partij niet onkundig kan en kon zijn omtrent de gebrekkige opvang voor asielzoekers/Dublinterugkeerders in Italië; Dat verzoeker hiermee minstens aannemelijk maakt - en het bestaan van een voorzienbaar risico aantoonst - dat hem bij een terugkeer naar Italië als asielzoeker/Dublinterugkeerder geen menswaardige opvang zal worden aangeboden;

Dat verzoeker, op basis van algemene rapporten, aantoonst dat er voor een kwetsbare groep (zoals asielzoekers in Dublin-procedure) een risico bestaat om te worden onderworpen aan onmenselijke of ontorende behandelingen in Italië en dat zijn verdedigbare grief waarschijnlijk niet zal worden behandeld;

Dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een aanhoudende praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132);

Dat in dergelijke omstandigheden het EHRM niet eist dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken.;

Dat dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148);

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing zelf stelt dat asielzoekers op zich een kwetsbare groep vormen;

Dat deze kwetsbare positie nog wordt bijgezet door het feit dat de opvang van asielzoekers/Dublinterugkeerders in Italië problematisch is of kan zijn in het licht van artikel 3 EVRM alsook in het licht van de Europese wetgeving terzake;

Dat aldus verzoeker deel uitmaakt van een kwetsbare groep die wordt onderworpen aan een systematische praktijk die strijdig is met artikel 3 E.V.R.M, namelijk asielzoekers die worden teruggekeerd bij toepassing van de Dublin III Verordening en waarvoor geen of zeer gebrekkige opvang beschikbaar is;

Dat in dit verband het van belang is om het arrest *Tarakhel v. Zwitserland* dd. 4 november 2014 te betrekken bij de beoordeling van huidige casus;

Dat dit arrest niet meer vereist dat het bestaan van "systemic deficiencies" wordt aangetoond in de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor de asielaanvraag opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM, zoals dat voor Italië het geval was, waar geen problemen waren met betrekking tot de asielprocedure zelf maar er wel serieuze twijfels bestaan omtrent het opvangsysteem voor de asielzoekers in kwestie; Dat zo onder paragraaf van het arrest Tarakhel v Zwitserland het EHRM als volgt stelt: "104. In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country. The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualised examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of inhuman or degrading treatment be established. The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above). 105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy." (vetgedrukt door verzoeker)

Dat het arrest Tarakhel v Zwitserland - dat uiteraard niet alleen op Italië betrekking heeft en ook niet enkel families met minderjarige kinderen betreft doch iedere asielzoeker die wordt geacht te behoren tot een kwetsbare groep aangaat - de EU lidstaten de verplichting oplegt om een diepgaand en geïndividualiseerd holistisch onderzoek te verrichten van de persoon in kwestie met inachtneming van de algehele situatie en de individuele omstandigheden van de voorgestelde overname waarbij de nodige garanties inzake opvang etc...dienen te worden gevraagd en bekomen bij gebreke waarvan de Dublin transfer niet zal kunnen plaatsvinden;

Dat zo het arrest Tarakhel v. Zwitserland stelt in §120: "In the present case, as the Court has already observed (see paragraph 115 above), in view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in M.S.S., the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded. It is therefore incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together." (vetgedrukt door verzoeker);

Dat het EHRM de graadmeter voor de ernst van de schending ex artikel 3 EVRM als relatief aanvaard, en zij tevens per hypothese in paragraaf 115 in fine het groot aantal asielzoekers in Italië zonder enige opvang of opvang in erbarmelijke en onaanvaardbare omstandigheden aanhaalt;

Dat in deze het EHRM een cumul van kwetsbaarheden weerhoudt, bestaande uit de hoedanigheid van asielzoeker, zijn ervaringen terzake, alsook de gegronde twijfels omtrent het opvangsysteem voor de asielzoeker in Italië die de asielzoeker blootstellen aan een risico in geval van terugkeer naar dit land, die de overige Lidstaten ertoe moet brengen garanties te bekomen van de overnemende Lidstaat in het kader van een Dublin III transfer;

Dat bij gebreke aan dergelijke garanties de graad van de ernst zoals van artikel 3 EVRM kan worden bereikt, zelfs al is er geen sprake van systematische tekortkomingen of deficiënties;

Dat de loutere melding dat de Italiaanse autoriteiten van de overdracht van verzoeker ten minste zeven dagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld opdat een aangepaste opvang kan worden voorzien, niet als afdoende kan worden beschouwd;

Dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan verzoeker (zie EHRM 2 december 2008, Y./ Rusland, §78; EHRM 8 februari 2008, Saadi/ Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./VK, §108 in fine;

Dat in casu de verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig en nauwgezet onderzoek heeft gevoerd naar de te verwachten gevolgen van een overdracht naar Italië, terwijl prima facie de informatie aangebracht door de verzoekende partij, waarvan de verwerende partij op de hoogte was of had kunnen zijn, er op kan wijzen dat de verzoekende partijen bij een overdracht naar Italië zal kunnen blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling;

Zodat, verzoeker aannemelijk maakt dat er een risico bestaat op schending van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., artikel 4 en 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;

Dat de bestreden beslissing op dit punt niet op afdoende wijze is gemotiveerd en zij dus dient te worden nietig verklaard;"

2.2.1. Het Hof van Justitie benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen heeft de Uniewetgever de Dublin III-verordening gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen. Bijgevolg moet volgens het Hof worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin III-verordening na te leven.

Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen.

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het zou verder de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N.S., punten 84 en 85).

Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (pt. 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103) Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Italië.

2.2.3. In eerste instantie gaat de Raad na of de verzoeker, met de verwijzing naar algemene rapporten en de persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. Het meest recente rapport is het rapport "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015) (hierna: het AIDA-rapport genoemd).

De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)).

Het EHRM heeft zich reeds in talrijke zaken uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublinoverdrachten naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2

april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015, J.A. en anderen tegen Nederland, nr. 21459/14 en A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Met zijn betoog, waarbij zij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen toont hij geheel niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoeker voorgelegde fragmenten, persberichten en rapporten een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van de verzoeker en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat, ondanks de overigens door de verwerende partij erkende moeilijkheden ter zake, niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De Raad benadrukt dat in de zaak Tarakhel het EHRM stelde dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland, par. 114), en de stukken waarnaar verzoeker verwijst doen daar niet anders over denken: voor zover ze dateren van voor het AIDA-rapport van januari 2015, omdat de gegevens minder recent zijn; voor zover ze betrekking hebben op het jaar 2015 omdat ze het hierboven geschetste genuanceerde beeld niet onderuit halen: een grote influx van migranten, het getuigenis van medewerker van een organisatie die getuigt over moeilijke omstandigheden in de regio Calabrië, de stelling dat de Europese gelden niet zouden volstaan om de druk die ligt op de schouders van de Italiaanse autoriteiten te verlichten, zonder meer, de vaststelling dat de opvangplaatsen bijna volzet zijn, en dat een nieuwe influx het systeem op de proef zal stellen, en de verwijzing naar de oproep van Anne Brasseur waarin zij aanklaart dat Italië niet alleen moet opdraaien voor de gebeurtenissen, en de andere lidstaten ook hun verantwoordelijkheid moeten nemen, en dat daartoe het Dublin-systeem moet worden aangepast... Deze elementen geven weliswaar blijk van de moeilijke omstandigheden die, zoals reeds gesteld, niet door de verwerende partij worden betwist, maar ze tonen geen structurele tekortkomingen zoals geïndiceerd door het EHRM aan, veeleer een bewustwording bij de andere lidstaten dat de druk moet worden verlicht, zo onder meer door extra Europese budgetten vrij te maken. Overigens moet er nog op worden gewezen dat het EHRM in haar arrest van 30 juni 2015 met nummer 39350/13 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoeker toont, samengevat, niet aan dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Deze vaststelling dringt zich des te meer op nu uit het AIDA-rapport van 2015 blijkt dat Dublinterugkeerders bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht worden door de grenspolitie die hen in het bezit stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteit waarnaar zij zich moeten begeven (p. 29-30). Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Dat zij geen uitdrukkelijke instemming hebben gegeven met de overdracht, doet hieraan geen afbreuk en brengt niet met zich mee dat over het voorstaande anders moet worden gedacht. Uit niets blijkt dat Dublinterugkeerders, zelfs in het geval van een tacit-agreement, niet dezelfde rechten zouden hebben als de andere asielzoekers, wel integendeel. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben

tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30); in afwachting van een beslissing heeft een Dublin-terugkeerder dezelfde rechten als een asielzoeker. Verzoeker toont niet aan dat deze informatie niet correct zou zijn.

Waar verzoeker nog wijst op het zeer precare bestaan van de kosteloze rechtsbijstand in Italië voor asielzoekers, stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. Verzoeker toont verder geenszins aan dat hij onvermogen is, geen advocaat kan betalen en nood zou hebben aan een kosteloze rechtsbijstand. Hij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat hij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker ten slotte nog verwijst naar het voorstel tot Europees spreidingsplan moet worden benadrukt dat het gegeven dat een zogenaamd relocatieplan werd beoogd op EU niveau, niet betekent dat de tenuitvoerlegging van de Dublin III-verordening ten aanzien van Italië wordt geschorst. Dit blijkt geheel niet uit de bewoordingen van de Raadsbesluiten van 14 september 2015 en 22 september 2015 (Pb.L. 15 september 2015, afl. 239/146 en Pb.L. 24 september 20145, afl. 248/80) Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat deze maatregelen inhouden dat geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië. Verder kan in de genoemde Raadsbesluiten worden gelezen dat de relocatie enkel van toepassing is op asielzoekers die in Italië reeds een asielaanvraag hebben ingediend, wat niet het geval is voor verzoeker die immers verklaarde enkel vingerafdrukken te hebben laten afnemen maar weigerde een asielaanvraag in te dienen in Italië. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk onder deze regeling te vallen waardoor hij niet kan overgedragen worden naar Italië.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat toepassing moest worden gemaakt van artikel 3, lid 2 van de Dublin III – verordening.

2.2.4. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 118).

In de bestreden beslissing wordt desbetreffend gesteld:

“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een volgens zijn verklaringen in 1992 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor van 08.05.2015 in goede gezondheid te verkeren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van extreme kwetsbaarheid.”

Verzoeker betoogt *“dat in deze het EHRM een cumul van kwetsbaarheden weerhoudt, bestaande uit de hoedanigheid van asielzoeker, zijn ervaringen terzake, alsook de gegronde twijfels omtrent het opvangsysteem voor de asielzoeker in Italië die de asielzoeker blootstellen aan een risico in geval van terugkeer naar dit land, die de overige Lidstaten ertoe moet brengen garanties te bekomen van de overnemende Lidstaat in het kader van een Dublin III transfer; Dat bij gebreke aan dergelijke garanties de graad van de ernst zoals van artikel 3 EVRM kan worden bereikt, zelfs al is er geen sprake van systematische tekortkomingen of deficiënties;”*

Conform artikel 5 van de Dublin III-verordening werd een persoonlijk onderhoud met de verzoeker gevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij de volgende verklaringen heeft afgelegd:

“24. De controle van uw vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac leverde een positief resultaat op (zie Eurodacverslag). Hebt u daar een verklaring voor?

Mijn vingerafdrukken zijn inderdaad in Italië genomen. Ik heb daar geen asiel aangevraagd. Ze zeiden ons dat we overal in Europa naartoe mochten reizen en dat de vingerafdrukken enkel voor de lokale veiligheid genomen werden.

[...]

34 Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?

Is er geen speciale reden. De smokkelaar heeft ons hier afgezet en ik had geen financiële middelen meer om door te reizen, was ik verplicht om hier asiel aan te vragen.

35 Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?

Ik heb een goede gezondheid.

36 Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Ik heb dit land om bescherming en asiel gevraagd en het zou erg fijn zijn indien jullie mij hier als asielzoeker erkend [sic]. Maar indien het niet mogelijk is en jullie verplicht zijn om mij terug te sturen naar Italië, dan heb ik daar ook geen bezwaar tegen.”

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker, een jonge alleenstaande man, geen blijk geeft van bijzondere kwetsbaarheden. In de mate dat hij het gegeven dat hij Dublinterugkeerder is wil laten aannemen als zijnde in een situatie van gecumuleerde kwetsbaarheid, moet op het volgende worden gewezen:

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze person na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 25, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.”

Inderdaad, het AIDA-rapport geeft aan dat sinds 2012 specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het Europees Vluchtelingenfonds en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen (p. 31), met name zijn er momenteel 11 opvangcentra voor Dublin-terugkeerders, gelokaliseerd in Rome, Milaan, Venetië, Bologna en Bari (p. 55 en 59). Het tijdelijke karakter van deze opvangprojecten houdt verband met het gegeven dat jaarlijks een nieuwe aanvraag voor financiering bij het Europees Vluchtelingenfonds moet worden ingediend (AIDA rapport p. 55 en 59). Er is dus geen sprake van automatische verlenging, maar dit loutere feit impliceert niet dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. De verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie die door de gemachtigde wordt aangewend met betrekking tot asielzoekers en Dublin-terugkeerders in het bijzonder zoals opgenomen in het AIDA rapport van januari 2015 niet actueel of incorrect zou zijn. Uit een lezing van de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De Raad leest verder in het AIDA rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden

verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader stipt de gemachtigde aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Verder wijst de Raad erop dat de huidige raadsman van de verzoeker hem kan informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval er zich toch problemen zouden voordoen. Dat het in casu gaat om een tacit agreement doet aan deze vaststellingen, zoals reeds gesteld, geen afbreuk. Verzoeker, een alleenstaande man geboren in 1992, toont niet aan dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland). Het profiel van verzoeker als alleenstaande man vertoont eerder gelijkenis met de jonge Syrische man in de zaak A.S tegen Zwitserland dan met het gezin met zes minderjarige kinderen in het arrest Tarakhel. Derhalve toont hij niet aan waarom in zijn geval er noodzaak is aan het verkrijgen van individuele garanties.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielloos en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Dat de gemachtigde hierover niet afdoende, en dus in strijd met artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zou hebben gemotiveerd, is door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

Noch het betoog van de verzoeker noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker toont niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd, bijgevolg evenmin met artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Artikel 18 van het Handvest heeft betrekking op het recht op asiel. Aangezien verzoeker niet aantoont dat zijn asielaanvraag in Italië niet zal worden behandeld volgens de internationale en Europese standaarden, toont hij geenszins een schending van deze bepaling aan.

Verzoeker maakt, ten slotte, geen schending van artikel 17.1 van de Dublin II-verordening, dat betrekking heeft op de discretionaire bevoegdheid van de lidstaten om een asielaanvraag toch te behandelen, niettegenstaande de bevoegdheid van een andere lidstaat, aannemelijk. Hij brengt immers geen elementen aan die anders zijn dan hetgeen hiervoor reeds werd besproken.

2.2.5. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat moet worden besloten dat het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen. Derhalve moet de Raad overgaan tot de opheffing van de bij arrest nr.147 784 van 15 juni 2015 bevolen schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De bij arrest nr. nr.147 784 van 15 juni 2015 bevolen schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt opgeheven.

Artikel 3.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS